

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **A. A.**

skazanego z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 stycznia 2012 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 16 czerwca 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 25 października 2010 r.,

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego

Uzasadnienie

A. A., odpowiadając wspólnie z dwiema innymi osobami, został wyrokiem Sądu Rejonowego, uznany winnym przestępstwa zakwalifikowanego z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. i skazany za to na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; pozostała dwójka oskarżonych została uznana za winnych pomocnictwa do tego czynu i skazana odpowiednio na kary 2 oraz 1

roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w tym jedna z warunkowym zawieszeniem orzeczonej kary; w wyroku tym zawarto również rozstrzygnięcia m.in. co do zaliczenia na poczet orzeczonych kar tymczasowego aresztowania, orzeczenia grzywny związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary i przypadku przedmiotów oraz zwrotu niektórych z nich. Po rozpoznaniu apelacji prokuratora na niekorzyść wszystkich oskarżonych z zarzutem rażącej niewspółmierności kar oraz obrońcy oskarżonego A. A., w której podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, a to art. 4, 5 § 2, art. 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności kary, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o przypadku przedmiotów, a pozostałej części utrzymał go w mocy. Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, zarzucając obrazę art. 433 § 2 w zw. z art. 452 § 1 i art. 424 § 1 pkt 1 oraz art. 410 k.p.k., przez nierozważenie zarzutu apelacji odnośnie naruszenia przez Sąd *meriti* tych dwóch ostatnich przepisów, polegającego na niewskazaniu dlaczego nie uznano dowodów świadczących na korzyść skazanego. Wywodząc w ten sposób skarżący wnosił o uchylenie obu zapadłych w tej sprawie wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest rzeczywiście bezzasadna w stopniu oczywistym., stąd jej rozpoznanie na posiedzeniu, o którym mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Podstawą kasacji mogą być bowiem jedynie realnie zaistniałe w danym postępowaniu uchybienia przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, ale mające istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a chodzi przy tym o wyrok sądu odwoławczego, gdyż to ten skarżony jest owym środkiem. Tymczasem w kasacji i jej uzasadnieniu skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu, że doszło do obrazy art. 433 § 2 k.p.k., tj. nierozważenia w ogóle przez tenże

Sąd zarzutu apelacji dotyczącego obrazy przez Sąd *meriti* przepisów art. 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie dowodu z zeznań świadka G. K. oraz opinii z badań genetycznych. Tego typu zarzut nie ma żadnego pokrycia w materiałach tej sprawy, gdyż Sąd odwoławczy obszernie wypowiedział się zarówno w kwestii oceny wskazanego wyżej świadka, jak i braku na przedmiocie poddanych badaniom DNA śladów pochodzących od oskarżonego. Dowody te były zaliczone przez Sąd *meriti* w poczet materiału sprawy, ale Sąd ten wprawdzie nie wypowiedział się szczegółowo w tej materii, jednak - jak wskazuje się w orzecznictwie - wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (tak już np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1985 r., III KR 66/85, OSP 1986, z. 11, poz. 233, a podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., WA 21/08, OSNwSK 2008, poz. 1168, LEX nr 531302). Materiał dowodowy sprawy pozwolił Sądowi odwoławczemu na dokonanie kontroli prawidłowości ocen przeprowadzonych przez Sąd *meriti* w odniesieniu do tego materiału, w tym też owych dwóch dowodów, o których mowa była w apelacji. Wywody tego Sądu dotyczące owych dowodów odpowiadają przy tym wymogom art. 457 § 3 k.p.k., a sugerowanie w uzasadnieniu kasacji, że Sąd ten nie wskazał powodów, dla jakich Sąd Rejonowy nie wypowiedział się w tej materii i mógł on po prostu o nich zapomnieć, pomija dokonaną przez Sąd odwoławczy ich analizę w aspekcie pozostałego materiału dowodowego. W konsekwencji nie można tu w żadnej mierze uznać, że doszło do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. Nie miało też miejsca, związane z tą obrażą, naruszenie art. 452 § 1 k.p.k., które skarżący upatruje w płynącym niego zakazie przeprowadzania postępowania dowodowego co do istoty sprawy w postępowaniu odwoławczym wywodząc, że Sąd ten nie był w ogóle uprawniony do dokonywania oceny dowodów i zastąpił w tej materii Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy bowiem odniósł się do zarzutu

podniesionego w apelacji i wykazał, że budowanej przez obronę na podstawie owych dwóch dowodów innej wersji zdarzenia, niż ustalona w sprawie, przeczą zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Przeczą zarówno przy tym w aspekcie każdego z tych dowodów odrębnie, jak i gdy uwzględni się pozostały materiał dowodowy, i to tak odnośnie dowodów osobowych, jak i innych.

Powyższe wskazuje, że skarga kasacyjna podnosi uchybienia, które w realiach tej sprawy w ogóle nie zaistniały, jest ona zatem oczywiście bezzasadna. Oddalając ją z tego powodu, Sąd Najwyższy zdecydował, z uwagi na istotę tych zarzutów, sporządzić z urzędu uzasadnienie niniejszego orzeczenia. Mając zaś na względzie, iż Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji, zwolnił go także ostatecznie od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Biorąc to wszystko pod uwagę orzeczono, jak na wstępie.